

LBRIS

We know
books

Jules Verne

**Robur
Cuceritorul**

Cuprins

- Capitolul 1** În care se vede cum oamenii toabă de carte pot fi la fel de bine puși în încurcătură ca și cei ignorați
- Capitolul 2** În care membrii Institutului Weldon poartă o discuție aprinsă, fără a reuși să cadă de acord
- Capitolul 3** În care nu este nevoie să vă prezentăm noul personaj, deoarece are grijă s-o facă singur
- Capitolul 4** În care, vorbind despre valetul Frycollin, autorul încearcă să reabiliteze Luna
- Capitolul 5** În care președintele și secretarul Institutului Weldon cad la învoială să întrerupă pentru un timp ostilitățile
- Capitolul 6** Peste care inginerii, mecanicii și alți oameni pricepuți în aceste lucruri ar face, poate, mai bine să treacă
- Capitolul 7** În care Uncle Prudent și Phil Evans nu vor încă să se lase înduplecați
- Capitolul 8** În care se va vedea că Robur se hotărăște să răspundă la întrebarea capitală ce i s-a pus
- Capitolul 9** În care Albatrosul străbate aproape zece mii de kilometri pentru a face, în cele din urmă, un salt uluitor
- Capitolul 10** În care vom vedea cum și de ce a ajuns valetul Frycollin să fie coborât cu hârzobul
- Capitolul 11** În care se vede cum mânia lui Uncle Prudent crește proporțional cu pătratul vitezei
- Capitolul 12** În care inginerul Robur se poartă așa, ca și cum ar avea de gând să concureze pentru unul din premiile Montyon
- Capitolul 13** În care Uncle Prudent și Phil Evans traversează din țarm în țarm oceanul, fără să simtă răul de mare
- Capitolul 14** În care Albatrosul face un lucru pe care nimeni n-o să mai ajungă vreodată să-l facă

Capitolul 15 În care se petrec unele lucruri ce merită într-adevăr osteneala de-a fi povestite

Capitolul 16 Care va lăsa cititorului o nedumerire, poate, regretabilă

Capitolul 17 În care ne întoarcem cu două luni în urmă, pentru ca să continuăm povestirea nouă luni mai târziu

Capitolul 18 Cu care această veridică poveste a peripețiilor Albatrosului se încheie fără a se fi încheiat, totuși

IBRIS

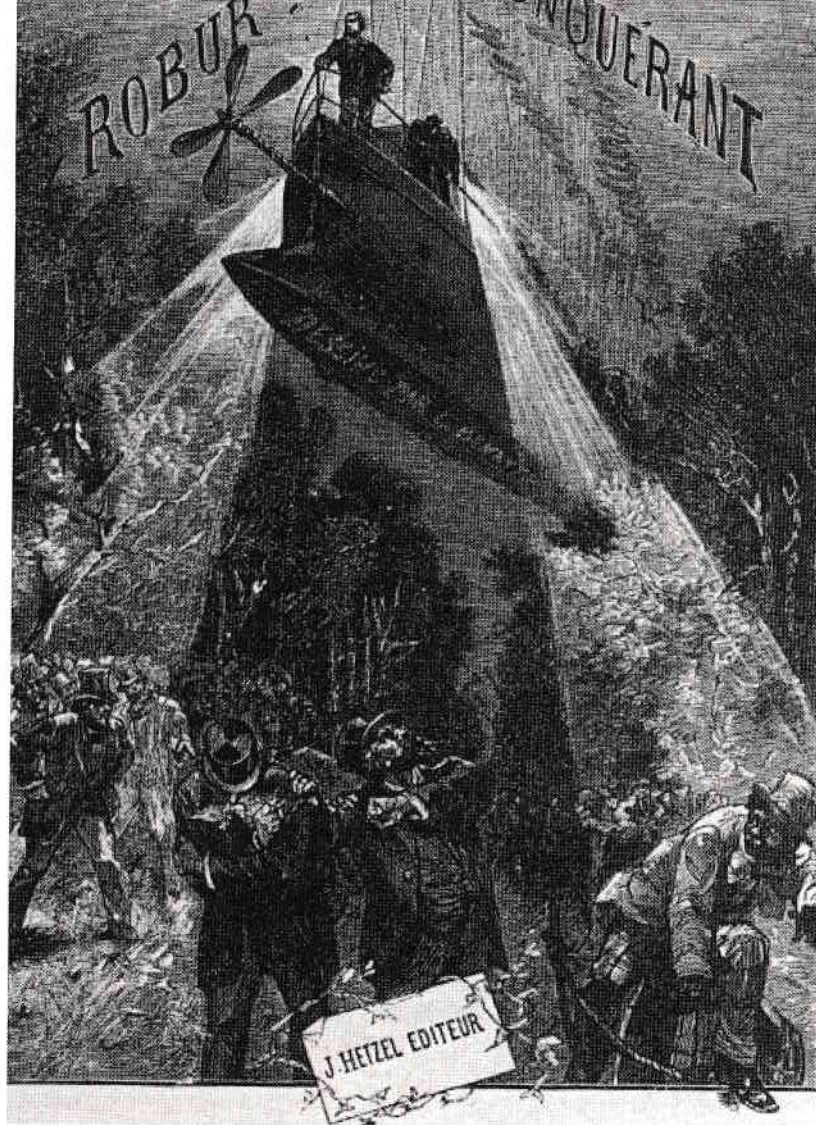
We know

JULES VERNE

ROBUR

LE

CONQUÉRANT

J. HETZEL EDITEUR

LBRIS | We know books

Capitolul 1

În care se vede cum oamenii tobă de carte pot fi la fel de bine puși în încurcătură ca și cei ignoranți

— Pac!... Pac!...

Cele doua focuri de revolver porniră aproape în aceeași clipă. Unul din gloanțe nimeri o văcuța care păștea ceva mai încolo, la vreo cincizeci de pași, pătrunzându-i în șira spinării. Bietul dobitoc n-avea totuși niciun amestec în tărășenia asta.

Niciunul, nici celălalt dintre adversari nu fusese rănit.

Cine erau cei doi gentlemen? Nu se știe, deși am fi avut acum prilejul să transmitem posterității numele lor. Tot ce putem spune este că cel mai vârstnic dintre ei era englez, iar celălalt american. În schimb, putem foarte ușor arăta unde anume, în ce loc, tihnitul rumegător păscuse ultimul smoc de iarbă: pe malul drept al cascadei Niagara, în preajma podului suspendat care unește țărmul american cu cel canadian, trei mile mai la vale de cataractă.

Englezul se apropie atunci de american:

— Rămân la părerea mea că era *Rule Britannia!* spuse el.

— Ba nu! *Yankee Doodle*, îi întoarse vorba celălalt.

Și cearta ar fi izbucnit iarăși, dacă unul dintre martori – probabil ca să cruțe bieteile vite – n-ar fi intervenit:

— Să zicem că era *Rule Doodle* și *Yankee Britannia*, spuse el. Și acum haidem la masă!

În sfârșit, spre mulțumirea tuturor, căzură la învoiala, acceptând un compromis între cele două innuri naționale ale Americii și Marii Britanii. Luând-o în sus pe malul stâng al Niagarei, se îndreptară cu toții, americani și englezi laolaltă, spre restaurantul hotelului din Goat-Island – teritoriu neutru între cele două căderi de apă – unde se așezară la o masă. Și cum se aflau în fața unei gustări alcătuite din ouă fierte și șunca tradițională, din friptură rece cu pickles iute ca focul, toate stropite cu puhoia

de ceaiuri, în stare să stârnească invidia vestitei cascade, mai bine să-i lăsăm în pace. De altfel, nici nu cred să mai vină vorba despre ei mai încolo, în cursul acestei povestiri.

Care avea dreptate – englezul sau americanul? Ar fi greu de spus. În orice caz, duelul acesta ne arată cât de înfierbântate erau spiritele – și nu numai în Lumea Nouă, dar și pe vechiul continent – din pricina unui fenomen inexplicabil care înflăcărase toate cugetele.

...*Os sublime dedit coelumque tueri*¹ a spus Ovidiu spre cea mai mare cinste a ființei omenești. Într-adevăr, niciodată cerul nu fusese privit cu atâta interes de când apăruse omul pe fața globului pământesc.

Chiar în noaptea din ajun, de undeva, din văzduh, o trompetă slobozise în spațiu sunetele-i metalice, deasupra Canadei, în partea cuprinsă între lacul Ontario și lacul Erie. Unora li se păruse că aud *Yankee Doodle*, altora *Rule Britannia*. De aici și sfada dintre anglo-saxoni, sfadă ce se încheiase cu o masă la Goat-Island. În definitiv, poate că nu fusese niciunul dintre cele două imnuri naționale. Ceea ce nimeni însă nu punea la îndoială era faptul că aceste sunete ciudate păreau să coboare din cer.

Să fi fost cumva o trompetă cerească din care sufla vreun înger sau vreun arhanghel?... Ori, poate, mai degrabă niște veseli aeronauți care buciunau din acest instrument răsunător, folosit din plin de gloria cea zgomotoasă?

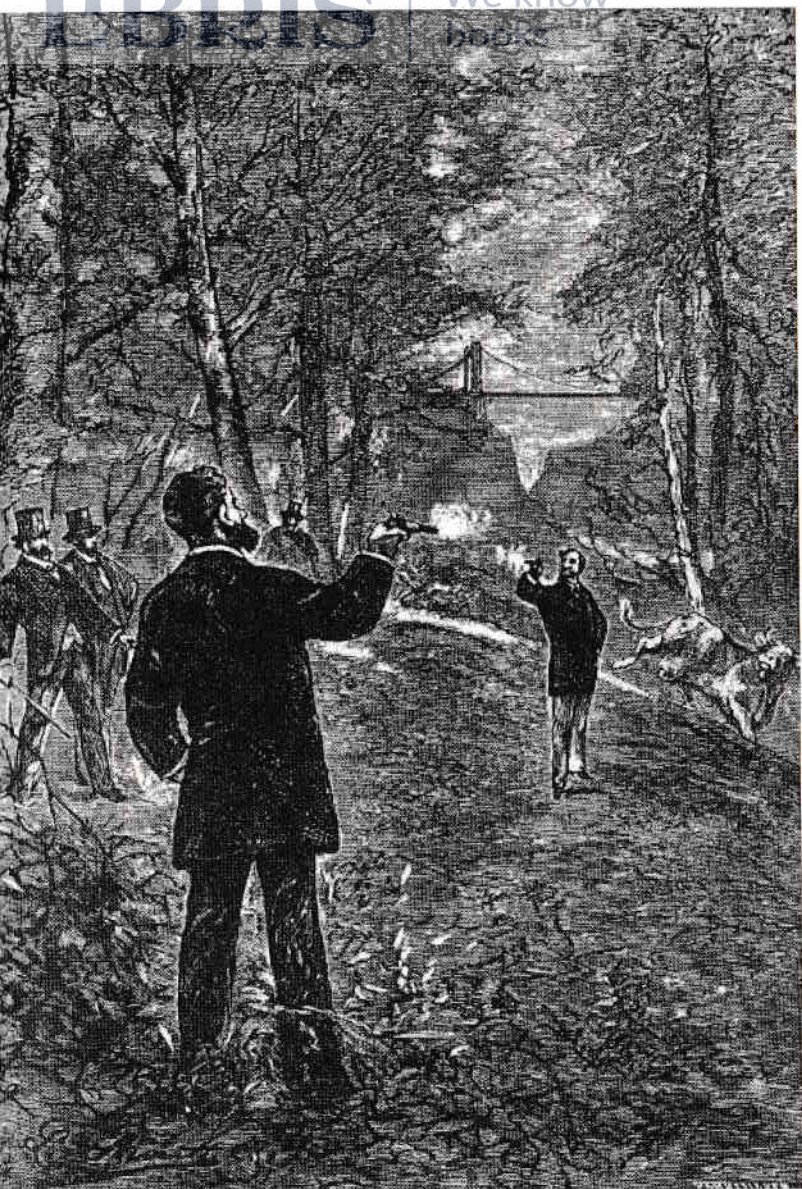
Nu! Nici pomeneală de balon, nici de aeronauți. Era vorba de un fenomen neobișnuit ce se producea undeva în straturile superioare ale văzduhului, fenomen a cărui natură și obârșie nimeni nu le putea stabili. Azi își făcea apariția deasupra Americii, patruzeci și opt de ore mai târziu deasupra Europei, iar după opt zile, în Asia, deasupra Imperiului Ceresc. Hotărât lucru, dacă trompeta care călătorea cu alai prin văzduh nu anunța judecata din urmă, atunci ce putea fi?

Faptul acesta provocase în toate țările lumii, regate sau republici, oarecare neliniște care trebuia potolită. Dacă vi s-ar întâmpla să auziți în casă niște zgomote ciudate, inexplicabile,

1 ...Și datu-i-a lui chip măreț întors spre cer – vers din *Metamorfozele* lui Ovidiu. (n.t.)

LIBRIS

We know

Cele doua focuri de revolver pornira aproape in aceeași clipă

vă întreb, n-ați căuta să aflați cât mai degrabă de unde vin ele, și în cazul când investigațiile ar rămâne fără niciun rezultat, nu-i așa că ați părăsi casa și v-ați muta într-altă parte? Cu siguranță că da! În împrejurările de față însă, casa era chiar globul pământesc. Dar cum, în ce fel să-l părăsești și să te muți în Lună, sau pe Marte, Venus, Jupiter sau, în sfârșit, pe vreo altă planetă din sistemul solar? Trebuia deci de aflat ce se petrecea, nu în vidul infinit, ci în păturile atmosferice. Într-adevăr, acolo unde nu există aer, nu există nici sunete, iar cum în cazul de față era vorba de sunete – iarăși faimoasa trompetă – înseamnă că fenomenul se producea în pătura de aer din jurul sferoidului nostru, pătură a cărei grosime nu trece de două leghe și a cărei densitate descrește cu înălțimea.

Mii și mii de ziare, cum era și firesc, atacară această problemă comentând-o în fel și chip, căutară s-o lămurească sau o făcură să pară și mai încâlcită, menționând diferite fapte adevărate sau false, îi puseră pe foc pe cititori sau se străduiră să-i liniștească – desigur ca să sporească tirajul – făcură vâlvă mare în rândurile omenirii care și așa își cam pierduse cumpătul. De o bucată de vreme nimeni nu se mai ocupa de politică, ceea ce nu înseamnă că treburile lumii mergeau mai prost ca înainte. Dar ce se petrecea?

Toate observatoarele de pe glob fură întrebate. Dacă nu puteau să dea un răspuns, ce rost mai aveau atunci observatoarele? Dacă astronomii, care sunt în stare să vadă stelele duble sau triple la sute de mii de miliarde de leghe distanță, nu erau capabili să descopere originea unui fenomen cosmic pe o rază de numai câțiva kilometri, ce rost mai aveau atunci astronomii?

De altminteri, cine ar fi putut să spună câte telescoape, lunete, ocheane, lornete, binocluri, monocluri erau îndreptate spre cer, în acele frumoase nopți de vară, câte priviri stăteau ațintite prin ocularele instrumentelor de toate dimensiunile. Vor fi fost poate cel puțin câteva sute de mii. De zece sau chiar de douăzeci de ori mai multe decât stelele care pot fi numărate cu ochiul liber pe firmament. Nu! Niciodată până atunci vreo eclipsă, observată în același timp din toate punctele de pe glob, nu fusese primită cu atâta alai.

Răspunsurile pe care le dădura observatoarele se dovediră nesatisfăcătoare. Fiecare era de altă părere. De aici, război în lege în lumea savanților, spre sfârșitul lui aprilie și începutul lui mai.

Observatorul din Paris se arată foarte rezervat. Niciuna din secții nu-și exprimă vreo părere. Serviciul Astronomiei Matematice nu catadicsise să facă observații, cel al operațiunilor Meridiane nu descoperise nimic, Laboratorul de Fizică nu avea nimic de spus, cel de Geodezie, de asemenea, la Meteorologie, niciun indiciu, în sfârșit, la Secția Calculatorilor nu se aflase nimic. Cel puțin era un răspuns franc. Aceeași sinceritate din partea observatorului din Montsouris ca și din partea stațiunii de cercetări magnetice din parcul Saint-Maur. Și același respect față de adevăr din partea Biroului de Longitudini. Hotărât lucru, francez înseamnă a fi „franc”.

Răspunsurile primite din provincie erau ceva mai pozitive. Se pare că în noaptea de 6 sau 7 mai s-ar fi semnalat un fenomen luminos de natură electrică, ce stăruise pe cer maximum douăzeci de secunde. La Pic-du-Midi, fenomenul acesta se manifestase între orele nouă și zece seara. La observatorul meteorologic din Puy-de-Dôme fusese detectat între unu și două dimineața, la Mont Ventoux, în Provence, între două și trei, la Nisa, între orele trei și patru, în sfârșit, la Semnoz-Alpes, între lacurile Annecy, Bourget și Lemman, în momentul când zorii zilei începuseră să mijească.

Evident, aceste observații nu puteau fi pur și simplu tăgăduite. Nu mai încăpea nicio îndoială că fenomenul fusese semnalat în diferite puncte – succesiv – în răstimp de câteva ore. Așa că sau existau mai multe focare luminoase, din loc în loc, în atmosfera terestră, sau în cazul când nu exista decât un singur focar, acesta se deplasa cu o viteză de aproximativ două sute de kilometri pe oră.

Întrebarea este dacă în timpul zilei se observase ceva neobișnuit în văzduh?

Nimic.

Cel puțin se putea afirma că sunetele trompetei veneau din